

EL VOLCÁN BUENOS AIRES

El Volcán is een buitenplaats bij San Luis. De meeste huizen gaan schuil achter bomen in grote tuinen. Het is een forensendorp waar de rijke Argentijn vlucht voor de hectiek van de grote stad. In het kleine centrum zwemt de plaatselijke jeugd in een bassin onder aan de waterval. Jongens proberen indruk te maken door van hooggelegen rotsblokken in de diepte te duiken. Gezinnen met jonge kinderen picknicken in de schaduw van grote treurwilgen. Iets verderop genieten families van hun asado. Je krijgt een zondagsgevoel op een doordeweekse dag. Dit is een vakantiedorp met veel tweede woningen en inwoners met ruime kavels verhuren cabanãs op hun erf.

Zo ook Bernd en Conny. Hij is een geëmigreerde Duitser, een avonturier met een stoere hoofddoek. Conny kwam hier in 2004 en samen hebben ze een zoon, Franz. Bernds eerste vrouw Rosi woont ook op het terrein, is mede-eigenaar en draagt nog steeds haar steentje bij. Ze kochten hier 23 jaar geleden 125 hectare heuvelachtig land en realiseerden met vallen en opstaan een paradijs voor henzelf en hun gasten. Argentijnen komen hier paardrijden, boogschieten, zwemmen of genieten van een goede asado. De Deutsche Torten van Rosi zijn tot ver in de omtrek bekend.

De eerste twee nachten slapen we in onze auto en wanneer op paaszaterdag Dirk en Marieken zijn vertrokken, trekken we in hun cabanã. Het is een ruim vakantiehuis met vanaf het terras een mooi uitzicht op de groene heuvels. Jonas en Sylvia uit Zwitserland verblijven in het naastgelegen appartement. We regelen samen de laatste zaken voor het verschepen van de beide auto's naar Hamburg.

Het is een echte vakantie week in El Volcán: wandelen, lezen, zwemmen, paardrijden, de omgeving verkennen, waaronder de stad San Luis en een dag off-road rijden in de Sierra.

We eten regelmatig in het huiskamerrestaurant van onze gastheer. Bernds specialiteit is bovenmaatse biefstuk van de grill. Wanneer al dat vlees op het rooster ligt, vallen de met ei gevulde paprika's voor Maria daarbij in het niets... Het zijn gezellige avonden waarbij de voertaal uiteraard Duits is.

Enkele kilo's zwaarder nemen we na een week afscheid van deze gastvrije mensen. Ook Rosi, Conny en Franz gaan binnenkort naar Europa om familie en vrienden te bezoeken. Bernd gaat weer bouwen. Bij het zwembad komt een nieuwe woning met massageruimte.

Het Argentijnse vakantie seizoen is voorbij. Overdag schijnt nog volop de zon en is de temperatuur aangenaam, maar 's avonds is het vroeg donker en koelt het snel af. Maria constateert dat het zwemwater elke dag

een graadje kouder wordt. Halverwege ons verblijf ben ik dus afgehaakt.

Met Jonas en Sylvia rijden we in twee etappes naar Buenos Aires. De eerste dag door een vlak, afwisselend groen en dor landschap. Oneindig grote stukken grasland met runderen en langs de weg wetlands met duizenden waadvogels. Kleine en grote zilverreigers, kraanvogels, zwarte ibissen en veel soorten eenden.

Na vijfhonderd kilometer slaan we rechtsaf van de Ruta 7 en vinden een gesloten camping bij een meer, waar op dat moment nog veel inwoners van Junin genieten van de ondergaande zon. Een man vertelt ons dat we de schuif van de toegangspoort kunnen ontgrendelen en de camping mogen gebruiken.

Jonas kookt de laatste penne, wij doen onze laatste restjes erbij en samen genieten we van een warme avond met fladderende vleermuizen, zoemende muggen en een uiltje dat op gepaste afstand vanaf een boomtak toekijkt. Dit is onze laatste Argentijnse kampeernacht. Vooral Sylvia en Jonas hebben gemengde gevoelens, na hun fantastische tocht door Noord- en Zuid-Amerika: deels blij om het weerzien met familie en vrienden, maar ook kijken ze met weemoed terug op twee jaar rondreizen in hun Santana. Van een vrij en avontuurlijk leven terug naar het kleine en over-georganiseerde Zwitserland. Het zal wennen zijn.

Op maandag naderen we op een steeds drukker weg Buenos Aires en in de namiddag rijden we door het centrum naar 'Mari Plaza', het hotel waar onze reis begon. De man van het parkeerterrein iets verderop herkent ons meteen, we geven hem de sleutels van de auto, want we weten dat die bij hem in goede handen zijn. Als straks de dagparkeerders naar huis zijn, zet hij onze Toyota ergens achterin een veilig hoekje.

De volgende morgen nemen we de taxi naar het hoofdkantoor van Hamburg-Süd, de rederij die de beide auto's naar Europa verscheept. Herr Frederic Boettner staat ons in perfect Duits te woord en heeft even perfect de verscheping voorbereid. Voorzien van een stapel papieren en de nodige instructies gaan we naar een notariskantoor om alles te laten controleren. Veertig stempels en twintig handtekeningen rijker en honderdvijftig pesos armer, vervolgen we onze missie naar het douane-kantoor in de haven.

Ook nu weer de grootste drempel. Hier heerst volstrekte willekeur. We zijn gewaarschuwd, maar stuiten toch met zijn vieren het kantoortje binnen. Normaal gesproken word je dan onmiddellijk weer naar buiten gegooid, maar de douane-ambtenaar die vooraan zit, hapert even wanneer hij Maria en Sylvia ziet en wij slaan meteen onze slag: alle papieren op zijn bureau en afwachten. Hij

weet het even niet, grijpt dan de hele handel bij elkaar, wil ons alsnog wegsturen, bedenkt zich, slaat wat nieten door de stapels en geeft ons een volgnummer. Overval geslaagd!

We moeten nog uren buiten wachten, maar we weten zeker dat we vandaag geholpen worden.

's Middags roept onze man, die sprekend op Dustin Hoffman lijkt, ons binnen. Hij ontdooit, maakt grapjes en theater - wij lachen mee - en regelt onverwacht snel de benodigde documenten. De stempels knallen weer op het bureaublad, er worden zwierige handtekeningen gezet en Maria en Sylvia worden bij het afscheid stevig gezoend! Voor Sylvia een hoogtepunt; de afgelopen twee jaar meer dan twintig grenzen gepasseerd en nog nooit door een douane-man aan de borst gedrukt. Zo gaan die zaken dus, in Zuid-Amerika. Terwijl buiten nog een aantal mensen wacht, zit de rest van het douane-personeel gezamenlijk aan de maté. En wanneer wij het kantoor verlaten, worden de overige wachtenden verzocht morgen terug te komen. Het is vier uur 's middags en ze begonnen om half drie na een siësta van twee uur...

We rijden in een taxi en de stromende regen terug naar het hotel en daar pakken we de rugzakken in voor onze trip naar Rio.

Op woensdag mogen we de auto's inleveren in de containerhaven. We vertrekken op tijd want ook vandaag zijn er weer meerdere demonstraties in het centrum. En omdat ons hotel achter het parlamentsgebouw ligt, zullen we zeker in een wegblokkade verzeild raken. Wonderlijk genoeg maakt niemand zich daar druk om, er wordt nauwelijks geclaxonneerd en iedereen gunt elkaar de ruimte. Alle tijd om de spandoeken te lezen. Wanneer de politie het genoeg vindt, verzoeken ze de demonstranten vriendelijk de straat te verlaten. We kunnen onze weg vervolgen en zijn precies op tijd bij het havenkantoor. Daar blijkt Herr Boettner onze komst al te hebben voorbereid, we hoeven niet in de rij te staan en worden via de personeelsingang snel geholpen. In konvooi, met voorop een auto met zwaailicht, rijden we over het immense containerterrein naar een loods waar we de reservebanden van het dak halen en de beide auto's in een container rijden. Dikke balken worden voor en achter de wielen op de bodem gespijkerd en met spanbanden om de assen wordt alles vastgesjord.

Voor Jonas en Sylvia is het de laatste avond. We gaan weer eten bij ons favoriete restaurant om de hoek, Café los Angelitos. Het is de plek waar alle tangogrootheden hebben opgetreden, maar in deze tijd van het jaar zijn er helaas geen dansavonden. Het eten smaakt er niet minder om en de gerechten zijn goedkoop. Ook voor Maria als vegetariër is er een ruime keus en bij het afrekenen krijgen we een glas Argentijnse champagne.

Donderdag regent het nog steeds, nu al de derde dag. We nemen met zijn vieren de taxi naar de Galerías Pacifico, dat niet alleen een luxe winkelcentrum is, maar ook een prachtig klassiek gebouw met een door hedendaagse kunstenaars beschilderde koepel. Kortom, een indrukwekkende uitstalling van onze westerse welvaart. Op de bovenverdieping zijn theaterzalen en expositieruimtes. Daar hangen foto's van de beroemde fotograaf Steve McCarry, o.a. het indrukwekkende portret van het meisje met de groene ogen uit Afghanistan. Aan de overkant van de straat is een kerk met bedelaars op de trappen. De tegenstelling is groot. We kopen enkele cd's van straatbandjes, zien een oud echtpaar in innige omhelzing een mooie tango dansen en lopen dan terug naar Mari Plaza.

Vanuit El Volcán is Rosi met de nachtbus in B.A. aangekomen. We drinken samen koffie en dan is het tijd om afscheid te nemen. Zij gaan naar de luchthaven en wij blijven nog twee dagen in de stad voor we naar Rio vertrekken. Sylvia en Jonas zullen we over enkele weken in Hamburg treffen, wanneer we auto's uit de haven halen. We zwaaien ze uit tot ze de hoek om zijn en voelen ons even alleen.

Terug in het hotel zien we op tv de demonstratie die we ook beneden op de straat kunnen zien, dus binnen en buiten dezelfde herrie van grote trommels en helikopters in de lucht. Dit keer gaat het om de vrijheid van meningsuiting. Als we het hotel verlaten is de demonstratie voorbij en staan in de omliggende café's de deelnemers gezellig na te praten. We hebben de indruk dat een aantal van hen een dagtaak heeft aan het maken van zo origineel mogelijke spandoeken en het meelopen in de verschillende optochten. Vandaag telden we er vijf!

Op vrijdag is de lucht boven de stad helderblauw en de temperatuur aangenaam. Een mooie dag om het centrum verder te verkennen. We slenteren door de straten, zitten op terrasjes en observeren het dagelijkse leven van de porteños, zoals de inwoners van Buenos Aires worden genoemd. De krantenkiosken op elke hoek, de schoenpoetsers, de hondenuitlaters, de chique dames en heren naast bedelaars en cartoneros, de kartonverzamelaars. Het is een stad van uitersten.

Taxi's verstoppert de straten en bussen stoten zwarte rookwolken uit door slechte diesel. Toch zijn de straten opvallend schoon. Elke avond verzamelen zich tientallen vuilnismannen in de buurt van ons hotel, die 's nachts, wanneer de straten leeg zijn, het afval verzamelen en de straten schoonvegen.

We gaan vroeg slapen want zaterdag vliegen we om half tien naar Rio de Janeiro, waar we de volgende week te gast zijn bij Isabella en Chico.